

γ) Ὁ μαθητευόμενος ἐν τινὶ ἐργασίᾳ Κέρκ. Παξ. κ.ά.: *Ἡρθ' ὁ μάστορας μὲ τὸν ἀγιουτάντε του Κέρκ.* 2) Ἰατρὸς Ζάκ. 3) Ὡς ναυτικὸς ὄρ. σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέλκεται μετέωρος πρὸς τὰ ἄνω ἢ κεραία τοῦ ἱστίου, ὀρθωτήρ, ρυθμιστήρ Ἀνδρ. Μεγίστ. Σαλαμ. κ.ά. β) Μέρος τοῦ ἱστίου, ἐφ' οὗ στερεοῦνται τὰ σχοινία τοῦ ἱστίου Παξ. γ) Πρόσθετον ἱστίον Κέρκ.: *Θὰ σηκώσουμε καὶ τὸν ἀγιουτάντε καὶ αἶντε, θὰ πααίνουμε καπνός.*

ἀγιουτάρω Ζάκ. Θήρ. Κάμπ. Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ.ά.) Σίφν. κ.ά. ἀγιουτάρου Θράκ. (Μάδυτ.) Σκόπ. κ.ά. ἀγιουταρίζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *aiutare* = βοηθῶ. Τὸ ἀγιουταρίζω ἐκ τοῦ ἁορ. ἀγιουτάρισα.

1) Μετβ. βοηθῶ, ὑποστηρίζω, ἐνισχύω Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) Σίφν. Σκόπ. κ.ά.: *Τὸν ἀγιούταρενε τὸ χαρτί* (τὸν εὐνόησε τὸ χαρτί. Φρ. τοῦ χαρτοπαιγνίου) Κρήτ. *Τὸν ἀγιουτάρουμε λιγάκι Καλάβρυτ. Πήγαμε ν' ἀγιουτάρουμε τὴν ἀρρωστη νὰ σηκωθῇ, ἀμμή δὲ βορέκαμε* (ἤμπορέσαμεν) Μέγαρ. *Συνών. ἀγιουτεύω, αἰδέω.* 2) Δίδω θάρρος, παραθαρρύνω Κάμπ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) 3) Ἀμτβ. εὐδοκιμῶ πολὺ, πολλαπλασιάζομαι, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν Πελοπν. (Σουδεν.): *Εἶναι καλὸ τὸ βλαχόσταρο, ἀμμή δὲν ἀγιουτάρει.* Πβ. ἀβγατίζω Α 1.

ἀγιουτεύω Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγιοῦτο.

Βοηθῶ, ἐνισχύω: *Μὲ φώναξε νὰ δὸν ἀγιουτέψω κ' ἔτρεξα καὶ τόκαμα ὅ,τι βόρεσα.*

ἀγιοῦτο τό, Ἀθῆν. Ζάκ. Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Μαντίν. Μεσσ. κ.ά.) Σίφν. κ.ά. ἀγιοῦτου Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰοῦτο Μύκ.

Ἰταλ. *aiuto* = βοήθεια, συνδρομή.

1) Βοήθεια, ἐνίσχυσις Ἀθῆν. Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μεσσ. κ.ά.) Σίφν. κ.ά.: *Ἐγὼ δὲν ἔχω κἀνέν' ἀγιοῦτο ἀπὸ κἀνέναντε Κέρκ. Δῶκε ἀγιοῦτο ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μερὲς γιὰ νὰ τὸ σηκώσουμε αὐτόθι.* Ἐλα νὰ μοῦ δώκῃς ἓνα ἀγιοῦτο Καλάβρυτ. *Τοῦ κἀνω ἀγιοῦτο* (τὸν βοηθῶ) Ἀθῆν. 2) Θάρρος Ζάκ. Κῶς Μῆλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) κ.ά.: *Δῶσε τῆς καρδιάς σου ἀγιοῦτο* (ἔχε θάρρος) Λακων. Μῆλ. *Δῶσ' τοῦ ἀγιοῦτο* (παραθαρρυνέ τον) Κῶς *Ἀγιοῦτο!* (ἐπιφώνησις παραθαρρυντική) Ζάκ. Κῶς Μάν. κ.ά. *Ἀγιοῦτο, μωρὲ παιδιά, ἀγιοῦτο!* (παρακείμεσις πρὸς ἔντασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἐν τῇ ἐκτελέσει κοινῆς ἐργασίας) Καλάβρυτ. *Συνών. κουράγιο.* β) Παιδιά, ἐν ἧ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν μίαν ομάδα τῶν παικτῶν ἀπομακρυνόμενοι ἐκ τοῦ μέρους τῆς διαμονῆς των φωνάζουν πρὸς τοὺς τῆς ἀντιπάλου ομάδος «ἀγιοῦτο!», οὗτοι δὲ ἐφ' ἐνὸς ποδὸς καταδιώκουν αὐτοὺς καὶ ὅποιον κατορθώσουν νὰ κτυπήσουν συλλαμβάνουν ὡς αἰχμάλωτον Ἰων. (Σμύρν.) γ) Ἐφοδος Πελοπν. (Μαντίν.): *Βαροῦν τ' ἄλογα δυνατὰ καὶ κἀνουν ἐν' ἀγιοῦτο καὶ περνᾶνε.* δ) Ἐπαρσις, οἷσις Κῶς: *Ἐχει ἀγιοῦτο.* *Συνών. φρ. ἔχει ἀέρα.* 3) Ἀνεσις, ἀνακούφισις Μῆλ. Μύκ. κ.ά.: *Τὸ φλεοτόμ'σμα δίν' Ἰγιοῦτο* (τὸ φλεβοτόμισμα ἀνακουφίζει, ἐνν. τὸν ἀσθενῆ) Μύκ.

ἀγιούτσι τό, Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄγιος.

Μικρὰ ἐκκλησία, παρεκκλήσιον.

ἀγιουχάιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἁ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γιονχαῖστος <γιονχαῖζω.

Ὁ μὴ ἀποδοκιμασθεὶς διὰ τοῦ ἀποδοκιμαστικοῦ ἐπιφών. *γιούχα!*: *Ἀς πάη ἂν θέλῃ, δὲ θὰ φύγῃ ἀγιουχάιστος.*

ἀγιοφόρι τό, Ἀθῆν. Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) ἀγιοφόρι Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) ἀγιοφόρ' Καπ. ἀιφόρι Καπ. (Ἀνακ. Μαλακ. Σίλατ. Σίλ. Σινασσ. κ.ά.) ἀιφόρ' Καπ. (Σίλατ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

1) Λευκὸν παραπέτασμα ἢ περικάλυμμα εἰκόνης ἱερᾶς Ἀθῆν. 2) Ἡ ἱερατικὴ στολὴ τοῦ ἱερέως, συνήθως δὲ τὸ φελόνιον Ἀθῆν.: *Πρέπει νὰ 'ναι καθαρή ἢ σκάφη ποῦ θὰ πλυνθῇ τ' ἀγιοφόρι τοῦ παπᾶ.* 3) Ἐνδυμα καινουργὲς φορούμενον κατὰ τὰς ἐορτὰς Καπ. (Μαλακ. Σινασσ.) β) Ἐνδυμα γαμήλιον Καπ. (Ἀνακ. Σίλατ. Σίλ. κ.ά.): ἄσμ.

Φορώνουνε τὸν νεόγαμπρο, ἃς ἐν' εὐλογημένο, φορώνουνε τ' αἰφόρι του καὶ ζώνουν τὴ ζωστήρ του Καπ.

Ἀς φορέσῃ τ' αἰφόρι μου, ἃς ζωστήρ τὴ ζωστή μου, ἃς καλλικέψ' τὸ μαῦρο μου καὶ 'ς τὴ χαρὰ ἃς πάγῃ Σίλατ.

ἀγιοφρυνδο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὡραία ὀφρὺς ὡς ἡ τοῦ ἐξωγραφισμένου ἁγίου: *Γιὰ ἰδὲς τί ἀγιοφρυνδα ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί!*

ἀγιοφρυνδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγιοφρυνδους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγιοφρυνδο.

Ὁ ἔχων ὠραίας ὀφρὺς ὡς τοῦ ἐν εἰκόνι παριστανομένου ἁγίου: ἄσμ.

Ἀγιομματα, ἀγιοφρυνδα καὶ ἀγιοκωσταντινάτα

(ὁ στ. οὗτος φέρεται ἐν παραμυθ., ἐν ᾧ κόρη πτωχὴ ἐγέννησε δύο τέκνα ἔχοντα ὠραίους ὀφθαλμούς, ὠραίας ὀφρὺς καὶ γενικῶς ὄντα ὠραία ἢ πολλοῦ λόγου ἄξια ὡς τὰ τιμαλφῇ χρυσᾷ ἀγιοκωσταντινάτα. Πβ. ἀγιοκωσταντινάτο) Αἶν.

ἀγιοφύλλο τό, ΠΓεννάδ. 22.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο.

Τὸ φυτὸν αἰγόκλημα τὸ κοινὸν (*Ionicera caprifolium*) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (*caprifoliaceae*). *Συνών. ἀγιοκλήμα (II) 1, ποντικῆ.* [**]

ἅγιο-φῶς τό, πολλαχ. ἅγιου-φῶς Μακεδ. κ.ά. ἀεφῶς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ οὐσ. φῶς.

1) Τὸ ἅγιον φῶς, ὅποιον τὸ φαινόμενον ὡς ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀναστάσεως ἐν Ἱεροσολύμοις ἢ τὸ κατερχόμενον ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ ἁγιασθέντος νεκροῦ σώματος ἐναρέτου ἀνθρώπου